

РЕШЕНИЕ

№ 6166

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Антони Йорданов

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1326** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на авиокомпания „България Еър“ АД срещу съдебно решение № 5848 от 18.12.2023 г. по н.а.х.д. № 13875/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 121-ви състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 390/14.09.2023 г. на директора на РДГП – АЕРОГАРИ – ГДГП – МВР [населено място], с което на касатора, на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Касаторът излага доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение. Твърди, че не са посочени изчерпателно законовите разпоредби, които са нарушени. Сочи, че разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е неприложима, тъй като същата създава задължения за чужденците, които влизат или преминават транзитно през територията на Република България, а не за превозвача, какъвто е „България Еър“ АД. Изтъква, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е бланкетна, като в случая в АУАН и НП не са посочени материалноправните норми от друг нормативен акт, които въвеждат изискването за притежаване на виза от съответното лице. Не са посочени изрично и

изчерпателно императивните разпоредби на паспортно-визовия режим, които са нарушени. Касаторът извлича аргументи и от регламентацията в чл. 1, ал. 1 и чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на лица през границите. Регламентът предвижда граничен контрол на лица, които пресичат външните граници на държавите членки на Съюза. Счита, че процесният случай не е такъв, тъй като пътникът не е преминавал външни граници, за да му е необходима виза. Изтъква и че гражданите на У. могат да влизат и да пребивават на територията на Република България за период от 90 дни в рамките на шест месеца без необходимост от виза само със своите биометрични паспорти. Сочи, че съгласно оперативните указания, дадени от Европейската комисия след събитията от 24.02.2022 г. към граничните власти на държавите членки, същите следва да облекчат режима на влизане на своите територии от бежанците от У., които указания дерогират чл. 6, пар. 5, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2016/399. По изложените съображения се прави искане за отмяна на оспорения съдебен акт и за отмяна на НП. Ответникът директор на РДГП – АЕРОГАРИ – ГДГП – МВР чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Претендира юриск. възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на инстанционен контрол.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Я. Ч., И. К. и Д. К., както и писмените доказателства представени с наказателното постановление в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че по несъмнен начин „България Еър“ АД е осъществило състава на нарушението по чл. 20, ал. 1 т.1 вр с чл. 19 ал.1 т.1 ЗАНН, като деянието не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът обаче, не споделя правните изводи на СРС.

Преди всичко съдът намира възраженията на касатора за издаване на НП в нарушение на чл. 57 от ЗАНН, за неоснователни. В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на лицето. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това са издадени при спазване на

процесуалните правила. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, че да бъде разбрано от нарушителя. Дадената цифрова правна квалификация, съответства на конкретното деяние.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ предвижда, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват;

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват.

Касационният съдебен състав не споделя разбирането на оспорващото дружество, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа самостоятелен състав на административно нарушение. В актовете, поставящи началото и края на административнонаказателното производство, безпротиворечиво е направено позоваване на изискването на чл. 6, ал. 1, т. "а" от Регламент (ЕС) № 2016/399. Посочената в НП като нарушена императивна разпоредба /чл. 20 ал.1 т.1 от ЗЧРБ/ вмениява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 от ЗЧРБ.

В случая украинския гражданин не е притежавал валиден документ за пътуване, паспортът му е бил с изтекъл срок на валидност, като това не е установено от превозвача преди да извърши услугата по превода. Предвид, че наказание не е наложено поради непритежаване на виза, а поради това, че украинският гражданин не е притежавал валиден редовен паспорт, тъй като представеният такъв бил с изтекъл срок на валидност, то доводите в тази насока /в т.ч. дали се изисква виза и др/ са неотнормисими.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че се касае за маловажно нарушение по см. на § 1 т. 4 ЗАНН. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ВКС по н. д. № 1/2007 г., ОСНК, преценката за маловажност на случая подлежи на съдебен контрол, като когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. За да формира извод, че дори и да е налице неизпълнение на задължение от страна на превозвача, то представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на неизпълнение на задължение от съответния вид, съдът съобрази дадените от Европейската комисия Оперативни насоки за управление на външните граници с цел улесняване на преминаването на границите между ЕС и У. от 04.03.2022 г., дадени във връзка със засилващия се миграционен натиск в резултат на големия брой лица, идващи от У. и търсещи закрила на територията на ЕС след 24.02.2022 г. В чл. 2 от Оперативните насоки са предвидени дерогации от изпълнението на условията за влизане за граждани на трети държави от условията, предвидени в Кодекса на

шенгенските граници. От съдържанието на Оперативните насоки е видно, че те са адресирани не само до държавите членки, които имат обща граница с У., и не само до държавите членки, на територията на които е било първото влизане на украински граждани на територията на държава от ЕС. В чл. 2 от Оперативните насоки е посочено, че "Някои украински граждани може да искат да продължат пътуването си до други дестинации в рамките на ЕС — в повечето случаи, за да се съберат със семейството или с приятели. Съгласно действащите правила потенциалните пътници, които представят паспорти с изтекъл срок, или само карти за самоличност или удостоверения за раждане за децата, нямат право да пътуват между държавите членки. Въпреки че превозвачите са тези, които решават дали да допуснат такива лица на борда, държавите членки се насърчават да им оказват подкрепа в това отношение. По-специално, що се отнася до връзките за или от държави членки, в които контролът по вътрешните граници все още не е отменен, те биха могли да обмислят предоставянето на гаранции на превозвачите, че няма да бъдат глобени за превоз на пътници, които не са надлежно документирани поради продължаващия конфликт в У.. Държавите членки се насърчават да проявяват гъвкавост при улесняването на такива случаи и да освобождават превозвачите от плащането на такива глоби." Коментираният Оперативни насоки няма основания да не бъдат съобразени от съда при преценка на обществената опасност на конкретното нарушение. Предвид изложеното и като взе предвид, че се касае за превоз на украински гражданин, съдът намери, че дори и да се приеме, че превозвачът "България Еър" АД е нарушил чл. 20, ал. 1 т. 1 ЗЧРБ, нарушението разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност, предвид установената по отношение на украинските граждани временна закрила и обстоятелството, че съгласно дадените от Европейската комисия насоки се насърчава улесняване пътуването им на територията на Европейския съюз и след първото им влизане на територията на държава членка с оглед събирането им със семейство, близки или възможност за по-добра трудова реализация. С оглед аргументите за маловажност, и предвид несъвпадане крайните изводи на СРС с тези на касационната инстанция, обжалваното съдебно решение следва да се отмени и вместо него се постанови друго с което се отмени НП.

Относно разноските: Касаторът не претендира юриск. възнаграждение. С оглед изхода на делото на ответника не се дължи юриск. възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 5848 от 18.12.2023 г. по н.а.х.д. № 13875/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 121-ви състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 390/14.09.2023 г. на директора на РДГП – АЕРОГАРИ – ГДГП – МВР, с което на „България Еър“ АД, на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.